

ΘΡΥΨΑΛΑ

“Ολοι αὶ τάξεις καὶ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ἀγωνίζονται εἰς τὴν ὑπεροχὴν ἁλλὰ ποῦ νὰ φθάσουν τοὺς ἰατροὺς !. Ἀκούσατε ποτὲ κανένα νὰ φωνάξῃ στὸν δρόμο γενικῶς «καλημέρα δικηγόρε μου» ἢ φαρμακοποιέ μου, ἢ καὶ ψωμὰ μου ἀκόμα; Καλημέρα ὁμως γιατρέ μου εἶνε ἡ συνήθης καὶ ἡ μόνη μάλιστα προσφώνησις. Καὶ εἶνε πολὺ δικαιολογημένη ἡ τρυφερότης αὐτῇ, διότι ἔχεις π.χ. πνευμονίαν, καὶ ὁ γιατρός σε καθησυχάζει διαβεβαιῶν ὅτι ἔχεις συνάχι. Τώρα, ἂν καμιά φορὰ ἔχῃς συνάχι καὶ σοῦ λέγει ὅτι ἔχεις πνευμονίαν δὲν εἶνε λόγος νὰ ἀνατραποῦν αἱ σκέψεις μας.

Αὐταὶ αἱ κινήσεις τοῦ γλοιοῦ τῆς γῆς δύνανται νὰ ἐξηγηθοῦν μόνον ἐν γείνῃ δεκτὸν παρὰ τῆς Ἐπιστήμης, ὅτι ἡ γῆ εἶνε ἓνα μεγάλο ζῶον (κινεῖ δηλ. τὸ δέγμα τῆς) καὶ ἡμεῖς εἰμεθα ἐν ἀπὸ τὰ παράσιτά της, τὸ ὀχληρότερον μάλιστα δι’ αὐτήν.

“Οσοι φρονοῦν ὅτι μόνον αἱ γνώσεις ποῦ ἀντιλαμβάνομεθα μὲ τὰς αἰσθήσεις εἶνε ἀληθεῖς, καὶ πᾶσα ἄλλη εἶνε πλάνη ἢ ἀγνορία, ὁμοιάζουν μὲ ἐκείνους ποῦ νομίζουν, ὅτι ἡ γῆ τελειώνει, ἔπου καὶ ὁ ὁρίζων τοῦ χωριοῦ των.

“Ἄν θέλῃς νὰ διαλέξῃς μέσα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς γνωρίμους τὸν φίλον σου, σκέψου πῶς θὰ φεῖθῃ ἓνας ἓνας ἅμα τὸν βλάβης.

“Ἡ Ἀκρόπολις εἰς τὰς τωρινὰς Ἀθήνας μοῦ δίδει τὴν ἐντίπωσιν εἰκόνας ἀπαράμιλλου τέχνης εἰς σαλόνι ὀφιπλότου.

Τί πίσω ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ ζῶα !... Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος κρυώνει καὶ ἀπὸ κάτω ἀπ’ τὸ πάπλωμά του, ὁ γάτος φωνάζει εἰς τὰ κεραμίδια... ἐρωτευμένος !...

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν πνευματικὰ χαρίσματα, ἀλλὰ καὶ ψυχικὰ ἐλαττώματα.

Οἱ μεταγενέστεροι κατέπεσαν πνευματικῶς, ἀλλ’ ἡ ψυχὴ των εὗρίσκειται ὑψηλότερα.

Μὲ τὸ νὰ παρατηρῇ κανεὶς πῶς εὐρίσκεται ὕψηλὰ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος, φυσικὸν εἶνε νὰ μὴν ἔχῃ τὸ νοῦ του ἔμπρός του, καὶ νὰ σκοινιάτῃ, ἐνίοτε μάλιστα καὶ πολὺ ἀσχημα.

Εὗρισκουν, ὅτι τὸ κατὰστροφον ἐνὸς πλοίου καὶ ἡ σκηνὴ ἐνὸς θεάτρου ἔχουν ἀναλόγους κινδύνους καὶ συγκινήσεις. Θεμελιώδης διαφορὰ ὑφίσταται ὡς πρὸς τὴν ναυτίαν. Εἰς τὸ πλοῖον καταλαμβάνει τοὺς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐνῶ εἰς τὸ θέατρον τοὺς ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ἀτυχεῖς θεατὰς.

Περνᾷ κάποιος παλαιὸς γνώριμός μου μὲ ἀλλόκοτα ρούχα καὶ μὲ ξυρισμένο μουστάκι. “Ὡς ποῦ νὰ καταλάβω ποιὸς εἶνε, ἔχει γυρίσει δρόμο. Τὸ ἴδιο παθαίνω μὲ τὰς λέξεις ποῦ ἔχουν μαλλιαρὴ ὀρθογραφία καὶ κομμένη οὐρά. “Ὡς ποῦ νὰ νοιώσω τί λένε, ἔχω γυρίσει σελίδα.

Γρυ.

Ἡ μνηστὴ τοῦ Ἰκάρου.

